

РЕШЕНИЕ

№ 110

гр. София, 07.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 31.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5942** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба от Е. Х., гражданин на А., против Заповед №5364з-979/29.05.2020г., издадена от Директор на Дирекция „Миграция“, с която е продължено принудителното настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци.

С жалбата, подадена чрез упълномощен адвокат И. и в подробни съображения развити в съдебно заседание, се иска отмяната на заповедта като незаконосъобразна на основанията по чл.146 АПК. Позовава се на това, че в случая жалбоподателят Е. Х. е лице със статут на търсещ закрила, спрямо когото следва да се прилагат нормите на ЗУБ, а не на ЗЧРБ и спрямо него да не се привежда в изпълнение ПАМ като „връщане“ до приключване на процедурата с влязло в сила решение, поради което безсмислено е тяхното обезпечаване чрез настаняване на чужденеца в СДВНЧ. Освен това за времето на 8 месеца задържане ответникът не е ангажирал никакви доказателства за предприети от нейна страна действия по извеждането на чужденеца. За осемте месеца откакто той е настанен в СДВНЧ, Дирекция „Миграция“ не била изяснила дали той е гражданин на А. или е гражданин на П.. В половината от документите, включително в предложението за продължаване на срока за настаняване, той е посочван едновременно и като гражданин на А., и като гражданин на П.. Не е взето предвид, че той самият е заявил, че е пакистанец, че като такъв е

върнат от Франция, че разполага с копие на документи, които удостоверяват неговата самоличност, които е представил и като пакистански гражданин е регистриран от ДАБ при Министерски съвет. В същото време ответникът е провел беседа, в която се е опитал да го убеди да се върне в А. – държава, с която той няма нищо общо и в която е нелогично административният орган да очаква, че той ще иска да се завърне. Единствените действия са изпращането на две писма – едно до Посолството на П. и едно до Посолството на А., откъдето са отказали категорично и са казали, че няма да издадат пътен документ на Е. Х., най-малкото защото той не е техен гражданин и тъй като нямат практиката да издават такива документи на лица, които не заявяват изрично, че искат да се завърнат. Е. Х. няма как да заяви, че иска да се завърне в страна, чиито гражданин не е. До Посолството на П. е изпратено едно единствено писмо, на което българските органи и до момента нямат отговор. Административният орган не е предприел никакви други действия в посока за изпълнение на наложената принудителна мярка. В този случай не може в негова вреда да се тълкува, че той не желае да се завърне и не е предприел действия по подписване на декларация за доброволно връщане. Аргументира се, че настаняването на чужденците в СДВНЧ не е социална услуга, а преследва конкретна правна цел. В конкретния случай тя няма как да бъде постигната, поради което мярката се явява нецелесъобразна. Иска заповедта да бъде отменена.

Ответникът в подробни писмени бележки на първо място иска прекратяване на производството, тъй като жалбоподателя е освободен от СДВНЧ, а по същество изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на заповедта. Прокурорът от СГП изразява становище съдът да отхвърли жалбата и да потвърди оспорваната заповед.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Въз основа на заповед рег. № 5364 з-2343/02.12.2019г. на ответника жалбоподателят е принудително настанен в СДВНЧ – С., за организиране изпълнението на Заповед УРИ № 5364з-2342/02.12.2019г., с която на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ на чужденеца е наложена принудителна административна мярка „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

Данните при ответника са, че лицето е с отказана международна закрила с решение от 27.05.2020г., като фигурира като гражданин на П.. В различни документи е посочван като гражданин на А., като ответникът сочи, че в действителност е гражданин на П.. Не разполага с документ за самоличност. При провежданите разговори с чужденеца той категорично отказва доброволно да се завърне в родината си.

От Дирекция „Миграция“ първоначално са изпратили писмо до посолството на Ислямска Република А. за издаване на документ за пътуване на чужденеца, откъдето с отговор от 12.-02.200г. е отговорено, че няма да издадат пасаван на чужденеца, поради факта, че е декларирал отказ да се завърне доброволно в А..

Дирекция „Миграция“ МВР с писмо от 20.02.2020г. е потърсила съдействие на ГД „ГП“ МВР за инициране на процедура по реадмисия на чужденеца в П., в съответствие със сключеното Споразумение за реадмисия между ЕС и П.. До момента не е получен отговор от пакистанските власти.

Ответникът е приел, че не са налице предпоставки за прилагане на по лека мярка – нямало е данни за възможност за осигуряване на жилище и финансова

издръжка през време на престоя му в РБългария, не разполага с парични средства, няма валиден паспорт и същевременно има опасност да се укрие. Така мотивиран е издал обжалваната заповед като е продължил настаняването с оспорената в настоящото производство заповед с 6 месеца, считано от 02.06.2020г., до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ, но не по късно от 02.12.2012г. На 01.06.2020 г. жалбоподателят е запознат със заповедта на език, който владее.

По делото са приети доказателствата представени с административната преписка, както и доказателствата, представени от жалбоподателя.

Представено е и неокончателно решение на АССГ от 08.07.2020г. по адм.д. № 14189/2019г., с което се отменя Заповедта за налагане на ПАМ на „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

Представена е и докладна записка и приемо-предавателен протокол (л.79-82 по делото), съгласно които на 27.07.2020г. жалбоподателят е освободен от СДВНЧ и предаден на ДАБ.

При така установените факти, Административен съд София-град приема следното от правна страна:

Жалбата е подадена в рамките на преклузивния срок по чл. 46а, ал. 1 ЗЧРБ, от лице с правен интерес – заповедта е действала, макар и за кратък период от времето си – от 02.06.2020г. до 27.07.2020г. , поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен орган - директорът на дирекция „Миграция“, в съответствие с нормата на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

При постановяване на оспорената заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените. Изложени са фактически и правни основания за издаването ѝ, като органът изрично се е позовал на предложение рег. № 5364р-9231/29.05.2020 г., за да приеме, че са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ. В посоченото предложение, към което препраща заповедта, се съдържа подробно изложение на относимите факти, както и мотиви за продължаване срока на принудителното настаняване на чужденеца.

Оспорената заповед съответства на материалния закон и целите му, по следните съображения:

Установените по делото факти сочат, че към датата на издаване на процесната заповед Е. Х. е гражданин на трета държава, пребиваващ незаконно на територията на страната. Към тази дата не е имало данни той да се е намирал в неприключило производство по закрила, поради което приложение намират разпоредбите на Директива 2008/115 и чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране, към датата на изтичане на разрешенния срок на принудителното настаняване по ал. 6, директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. Сходна е уредбата и в чл. 15 (6) Директива 2008/115/ЕО: „Държавите-членки не могат да удължават посочения в параграф 5 срок освен за ограничен срок, който не надвишава допълнителни дванадесет месеца в съответствие с националното законодателство, в случаите когато, независимо от положените от тях разумни усилия, е вероятно

операцията по извеждането да продължи по-дълго поради: а) липса на съдействие от съответния гражданин на трета страна или; б) забавяне при получаването на необходимата документация от трети страни.“. Разпоредбата на чл. 15 (4) от Директива 2008/115 изисква принудителното настаняване да бъде прекратено, когато не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или когато вече не съществуват условията на задържане по алинея 1. В съответствие с тези разпоредби на правото на Съюза, чл. 44, ал. 8, изр. посл. ЗЧРБ изрично постановява, че настаняването се прекратява, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане.

По делото е установено, че Е. Х. е нямал валиден документ за завръщане в страната си по произход, не оказва съдействие на компетентните органи за организиране на извеждането му и отказва да се върне доброволно в страната си по произход, нито посочва трета сигурна страна. Предвид липсата на съдействие е налице и забавяне в процедурата по получаване на необходимите документи за извеждането му от страната, като е било необходимо да се изясни дали лицето е гражданин на А. или на П.. По делото са ангажирани доказателства за предприети действия от компетентните органи за изпълнение на наложената на чужденеца ПАМ – направени са постъпки за изясняване страната на произход на чужденеца и са изпратени съответните писма до представителствата на двете държави – първо А., впоследствие П., за които е имало данни, че жалбоподателят е гражданин.

Приетите по делото доказателства обуславят извод, че по отношение на чужденеца не е могло да бъде приложена някоя от другите по-леки мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, тъй като на първо място цялостното поведение на чужденеца е сочело на органите на Дирекция „Миграция“, че е възможно да се укрие и да се опита да осуети изпълнението на заповедта. На второ място, лицето не е разполагало с валиден паспорт, който може да предаде в залог, както и финансови средства за парична гаранция. На следващо място, не е доказано притежаване от лицето на необходимите средства за издръжка на територията на страната. Това е довело и до преценка, че не са приложими алтернативните на настаняването мерки.

Поради изложеното настоящият съдебен състав приема, че към датата на издаване на заповедта и докато същата е действала – 02.06.2020г. – 27.07.2020г. са били налице материалноправните предпоставки за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ, предвидени в чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ и в чл. 15 (6) Директива 2008/115/ЕО. Следва да се има предвид, че заповедта за налагане на ПАМ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ не е била все още отменена с влязло в сила съдебно решение, то е било в процес на обжалване.

Веднага след установяване на съответните факти и обстоятелства от значение за отпадане прилагането на продълженото настаняване органът е предприел действия по освобождаване на чужденеца и предаването му на ДАБ, което е станало на 27.07.2020г. и чужденецът е бил настанен в СДВНЧ по обжалваната заповед само за част от периода в заповедта – от 02.06.2020г. до 27.07.2020г.

По гореизложените мотиви, настоящият съдебен състав приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона писмена форма, спазени са приложимите процесуални и материалноправни разпоредби, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като

неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 6-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Х. срещу Заповед №5364з-979/29.05.2020г., издадена от Директор на Дирекция „Миграция“.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: